

[Ministeren for Handel, Industri og Søfart.]

dengang end nu, men da hævdede Kommunerne i Borgerrepræsentationen, at vi burde have den Gas, vi kan faa, og vende tilbage til det gamle, efter at vi havde sat Rationen ned — dog ikke saa meget som under Krigen, nemlig kun til det næstlaveste — som Følge af, at de amerikanske Kulminearbejdere lavede Strejke. Der stod i det ærede Medlems Hovedblad „Land og Folk“, at vi virkelig burde hæve Gasrationen op til det, den tidligere var, og hvad sagde man i Borgerrepræsentationen? Man sagde det samme. Jeg ved ikke, om det var, fordi det store Socialdemokrati fortsat er bange for Kommunerne, det skal jeg ikke blande mig i, men eet er sikkert, og det er, at jeg fik en Skrivelse fra Københavns Magistrat — efter Borgerrepræsentationsmødet, hvor jeg forstod, at det var vedtaget enstemmigt at indsende en Skrivelse —, hvori det er sagt, at Borgerrepræsentationen tiltræder Forslaget, „idet Forsamlingen dog opfordrer Magistraten til at søge de gældende Gasrationer udvidet allersnarest“. Denne Skrivelse er underskrevet af Borgerrepræsentationens Formand den 17. Januar, altsaa midt i Kuldeperioden, da vi kunde vente, at Kattegat ikke vilde blive overdreven let at befare. Magistraten siger til Handelsministeriet den 21. Januar: „I Betragtning af de Kultilførsler, som allerede er ankommet i denne Maaned, og under Hensyn til Situationen i øvrigt anser Magistraten dette for ubetænkeligt.“ Magistraten gaar altsaa fuldstændig med til, ligegyldigt hvad det koster, at bruge alle de Kul, vi har, og lade de fattige Koner og Husmødre og i det hele taget dem, der skal bruge Gas, bruge løs af Gassen, selv om der ikke fortsat kommer noget Kul til Landet. Denne fatalistiske Maade at tage Tilværelsen paa vil jeg ikke lægge Navn til. Jeg maa i Sandhedens Interesse sige, at Lederne af de kommunale Gasværker, altsaa samtlige Købstadkommuner uden for København, var fuldstændig enige med mig. Det var lettere for mig at sige: Lad rulle! og saa lade dem, der kommer med slige Forslag, tage Ansvaret, men jeg er desværre paa en saadan Plads, at det er mig, der har Ansvaret, og derfor siger jeg nej. Det er meget godt, at man for at demonstrere siger, at man skal bruge og bruge og bruge, men der er ogsaa noget, der hedder, at man kan strække en Ting og haabe paa bedre Temperaturforhold paa vore Breddegrader.

Det ser mørkt ud paa dette Omraade, men hvis samtlige Købstadkommuner i

Danmark, der praktisk talt ejer samtlige danske Gasværker, enstemmigt vil sige til mig: lad os kun bruge Gas ubegrænset og haabe paa, at det gaar godt, og gaar det galt vil vi tage Ansvaret, saa vil jeg i Løbet af 5 Minutter tage Standpunkt dertil. Jeg vil hellere end gerne aflastes for Ansvaret paa dette Omraade. Jeg tror ikke, at Kommunerne. Mænd vil gøre det, jeg tror alligevel, de vil sunde sig, for de er praktiske og fornuftige Folk. I dette Øjeblik er der saare stor Fare, allerede af den Grund at Husmødrene har brugt meget Gas og antagelig kommer til at betale stor Overpris, Mulkter og mere. Det maa dog vel endnu være rigtigt, at vi skal overholde de Bestemmelser, der træffes, men hvis den høje Rigsdag og samtlige Landets Kommuner, der ejer Gasværkerne, som sagt forlanger af mig, at jeg skal give løs, skal jeg i Løbet af ganske faa Minutter sige ja eller nej til dette Krav.

Det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft nævnte, at vi skulde fremme vor Eksport af Luksusvarer. Nu ved jeg udmærket godt, at det ærede Medlem ved noget mere, end han siger, det ærede Medlem har aandet og levet i Politik, formodentlig alle Dage, og det ærede Medlem er Medlem af det udenrigspolitiske Nævn, hvis Forhandlinger ikke maa omtales offentligt. Han ønsker, at vi skal bruge dansk Arbejdskraft fortrinvis eller i hvert Fald i stor Stil til Fremme af Luksusvarer, og at vi ogsaa skal tage Luksusvarer hjem. Men det ærede Medlem ved lige saa godt som jeg, at under Handelsforhandlinger er det et Ønske ikke alene fra vor Side, men ogsaa hos andre Lande, fortrinvis at sælge de færdige Varer og fortrinvis at købe Raaprodukter og Halvfabrikata, og naar man skal tale til Bunds om Sagerne, ved vi alle, at der under Forhandlingerne vil være en Tendens til at sige: ja, men vi vil nu kun af med det og det, og saa kan vi maaske tage et og andet fra det modstaaende Land. Det er det, vi staar over for, hvis vi f. Eks. i dette Øjeblik beslutter os til en Ordning med et eller andet Land; vi maa saa tage Ting hjem derfra, som vi ikke ønsker i første Række, tværtimod, men hellere end gerne vilde være fri for, saa vi i Stedet for kunde faa andre eller den mere nødvendige Vare. Vi kan som Regel slet ikke alene træffe Bestemmelse, og det ved det ærede Medlem.

Derfor, naar der er kommet visse minimale Kvantiteter ind i Landet af Luksusartikler i den forløbne Tid, deriblandt Varer, som jeg i allerhøjeste Grad uden den danske Befolkning, er det forkert at sige, at nu skal Befolkningen sone Ministeriets Synder paa